

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

BẠCH SƯ PHÓ SO GƯƠM HUYỀN TỔ KIẾM

Mọi người để hết tâm thần vào việc học kiếm. Kẻ học quên mệt, người coi cũng quên đói cho đến khi cả mười hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn tử thi hết cả rồi. Sáu đôi đệ tử diễn đi diễn lại những chiêu thức đến tám chín lần nên Thạch Phá Thiên trong lòng mười phần ghi nhớ được tám chín. Chàng ngẫm lấy làm lạ tự hỏi:

-Bọn người này luyện lâu là thế mà sao lúc xử kiếm hầy còn sai trật như vậy? Rõ ràng những phương pháp dễ dàng mà bọn họ cũng không nghĩ ra.

Chàng có biết đâu rằng mình đã học được môn La Hán Phục Ma thần công là thứ nội công tuyệt đỉnh của phái Thiếu Lâm. Thực ra phái Thiếu Lâm là một phái dẫn đầu về những môn võ học rất cao thâm. Trong bụng chàng coi những quyền chiêu kiếm pháp chẳng khác gì lên núi Thái sơn mà coi thiên hạ là nhỏ. Những gò núi tầm thường dĩ nhiên là không.

Thạch Phá Thiên còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Bạch Vạn Kiếm buông một tiếng thở dài.

Bọn sư đệ phái Tuyết Sơn ngơ ngác nhìn nhau. Chúng không hiểu vì lẽ gì mà Bạch sư ca lại quăng kiếm thở dài.

Bỗng thấy Bạch Vạn Kiếm đưa mắt nhìn Thạch Phá Thiên đang ngồi tựa cột, hần vể mặt buồn phiền, miệng lẩm bẩm:

-Thằng lỏi này nhập môn phái ta mới trong vòng hai ba năm ngắn ngủi mà đã lĩnh hội đến chỗ tinh diệu về võ công bản phái, so với các vị sư bá sư thúc luyện tập hàng mười năm hay hơn mười năm hầy còn tinh thâm hơn. Tuy công lực gã không bằng mà cơ biến thì lại hơn nhiều. Kiếm pháp bản phái lấy sự cơ linh biến hoá làm hơn nên Phong sư ca thấy gã như vậy dĩ nhiên lấy làm đắc ý, mà chưởng môn đối với gã cũng nhìn bằng con mắt xanh. Các vị đã kỳ vọng ở nơi gã làm rạng rỡ cho môn phái. Nhưng hỡi ôi... hỡi ôi ...

Hắn thở dài luôn mấy tiếng, vẻ hối tiếc lộ ra ngoài mặt.

Ta nên biết rằng Khí hàn tây bắc đã võ công cao thâm mà kiến thức cũng hơn người một bậc. Bây giờ hắn luyện cho mười hai vị sư đệ này tư chất tầm thường, và chọn trong bọn họ một người thừa kế. Đáng tiếc Thạch trung Ngọc, một nhân vật lựa trong hàng ngàn vạn người cũng không được một tên đệ tử nào có tư cách như gã, thì gã lại không chịu học lấy điều hay. Vừa rồi hắn để hết tâm thần vào chuyện rèn luyện kiếm pháp biến ảo nên lãng quên đi một lúc mối thù hận của sư môn.

Cái sỉ nhục của sư môn bây giờ lại làm cho hắn đau lòng.

Thạch Phá Thiên thấy Bạch Vạn Kiếm đưa mắt ngó mình vẫn tỏ tình ý rất thương tiếc, nhưng chàng không hiểu rõ thâm ý của hắn, lòng chàng xiết bao cảm động. Chàng ngấm ngấm đối với hắn một mối cảm tình sâu xa.

Toà miếu thổ địa nhỏ bé trở lại yên tĩnh không một tiếng động.

Một lúc sau, Bạch Vạn Kiếm khể điểm chân phải xuống đất. Thanh kiếm đột nhiên vọt lên tự nhảy vào trong tay hắn. Hắn cầm kiếm rồi từ từ bước ra giữa sân lớn tiếng đồng dục hỏi:

-Các hạ là cao nhân phương nào giá lâm ?

Bọn đệ tử phái Tuyết sơn tự hỏi:

-Những tay cao thủ bang Trường Lạc đuổi đến nơi rồi ! Không hiểu sao Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu hai người ở ngoài canh gác mà không lên tiếng báo động. Người mới đến này tuyệt không có một tiếng động mà sao Bạch sư ca mình lại biết ?

Mọi người đang hồi hộp kinh nghi, bỗng nghe một tiếng vỗ tay nhè nhẹ, trong sân đã thêm hai người đàn ông mặc toàn đồ đen, còn người một người là đàn bà lại mặc toàn đồ trắng. Hai người cùng lưng đeo trường kiếm.

Thanh kiếm của người đàn ông buộc dải đen còn thanh kiếm của người đàn bà lại phát phơ dây thao trắng bạch. Hai người nhảy xuống chỉ phát ra một tiếng động rất khẽ. Hai người này đều có vẻ anh hùng lắm liệt, ai trông thấy cũng phải hồi hộp.

Bạch Vạn Kiếm quay ngược thanh kiếm lại chấp tay đồng dục nói:

-Té ra là hai ông bà Trang chúa Huyền Tố trang giá lâm.

Hai người vừa nhảy xuống chính là Huyền Tố trang chúa Thạch Thanh cùng vợ là Mẫn Nhu.

Thạch Thanh thoáng lộ nụ cười trên môi, khoanh tay đáp lễ nói:

-Bạch sư huynh giá lâm tề trang mà ngu phu phụ chưa được hết tình địa chủ trong lòng rất lấy làm áy náy.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đã gặp vợ chồng Thạch Thanh tại Hầu Giám Tập. Nhưng họ đều bị giữ ở Tổng đàn bang Trường lạc. Bọn người này đều chưa biết mặt vợ chồng Thạch Thanh. Bây giờ nghe nói hai người tới đây thì trong lòng không khỏi băn khoăn tự nghĩ:

-Bọn mình đã thiêu hủy Huyền Tố trang, chẳng hiểu họ đã biết chưa ?

Không ngờ Bạch Vạn Kiếm nói ngay:

-Còn tại hạ từ Tây vực tới đây là vì việc đi tìm lệnh lang. Lệnh lang chẳng tìm được, tại hạ nóng giận thiêu hủy quý trang rồi.

Nét mặt Thạch Thanh không biến đổi chút nào. Y nói:

-Tệ trang lúc kiến tạo nên cũng chẳng có gì đẹp đẽ. Bạch sư huynh đã không thuận mắt mà cho mớ lửa càng hay. Tại hạ đa tạ sư huynh đã nung tay đuổi hết bọn gia đình bên ngoài. Cả đến con gà con chó cũng không bị đốt chết, đủ biết tấm lòng sư huynh rất nhân hậu.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Gia đình bậc phụ quý trang chẳng có điều chi mạo phạm khi nào tại hạ dám mạo muội giết người. Sao Thạch trang chúa còn nói lời từ tạ ?

Thạch Thanh nói:

-Quần hùng phái Tuyết Sơn đối với nhục nhi hết lòng thương yêu. Đáng giận thằng nhỏ không học lấy cái hay để phụ lòng Bạch lão tiên bối cùng Phong sư huynh. Bạch sư huynh đã một phen nhân hậu, ngu phu phụ chẳng những cảm kích vô cùng mà tự lấy làm xấu hổ. Bạch lão tiên bối vẫn được an hảo đấy chứ ? bạch phu nhân có được Khang kiện không ?

Thạch Thanh nói tới đây liền cùng Mẫn Nhu ra chiều kính cẩn để tỏ ý kính trọng như đã vấn an chính song thân mình vậy.

Bạch Vạn Kiếm cũng khom lưng thi lễ nói:

-Gia phụ nhờ phước ấm vẫn được Khang cường. Còn gia mẫu vì chuyện lênh lang đêm ngày lộ vẻ lo buồn.

Thạch Thanh nói:

-Lão phu nhân võ công tinh thâm đạo cao đức trọng, một đời làm việc thiện. Bầm ngón tay mà tính thì trên chốn giang hồ ai cũng kính ngưỡng. Chuyến này lão phu nhân ra ngoài đi chơi một chuyến để tiêu tan lòng sầu muộn thì ngọc thể chắc chắn sẽ trở lại Khang cường.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Đa tạ trang chúa ban cho những lời vàng ngọc, tại hạ cũng mong được như vậy. Có điều gia mẫu già cả tuổi cao, giang hồ đầy dạn phong sương. Đạo làm con chẳng khỏi băn khoăn lo lắng.

Thạch Thanh nói:

-Đó là lòng hiếu thảo của Bạch sư huynh. Đạo làm con hiếu thuận với song thân, bậc làm cha mẹ lo lắng cho con cái là thường tình của con người. Kể làm con dù có hành vi tội lỗi thì người làm cha mẹ ngoài sự đau lòng chỉ còn cách đem về trừng trị gắt gao, chứ chẳng biết làm thế nào hơn được.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Thạch trang chúa là bậc anh hùng nghĩa hiệp được các bạn võ lâm ngưỡng mộ. Tại hạ còn nhớ trong nhà đại sảnh Huyền Tố trang có treo tấ, biển bốn chữ lớn “Hắc bạch phân minh”. Có đúng thế không ?

Thạch Thanh đáp:

-Có thể ! Nhưng không biết hiện giờ tấm biển này biến đâu mất rồi.

Bạch Vạn Kiếm kinh ngạc, nhưng hần bình tĩnh lại ngay đáp:

-Tại hạ đốt cháy rồi.

Thạch Thanh nói:

-Phải lắm ! Nhục nhi đã đến bái lạy xin làm môn hạ phái Tuyết Sơn, nếu gã phạm vào môn quy quý phái, đương nhiên gã được sư trưởng quý phái trừng trị. Dù đánh dù giết, kẻ làm cha mẹ cũng không được quyền hỏi tới. Đó là lẽ luật của võ lâm. Ngày ngu phu phụ ở Hầu Giám tập đã trao lại hai thanh Hắc Bạch song kiếm vào tay quý phái và nói rõ là khi nào áp giải nhục nhi tới thành Lăng Tiêu sẽ đổi lại hai thanh kiếm đó.

Vụ này quả co thật.

Bạch Vạn Kiếm cùng bọn Cảnh Vạn Chung, Kha Vạn Quân đã biết rõ vụ này. Họ còn biết rằng Hắc Bạch đã bị người cướp mất ở dọc đường. Người đoạt kiếm chắc là nhân vật mà võ lâm nghe đến danh hiệu đã phải châu mày, tức là ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách.

Bây giờ, Bạch Vạn Kiếm nghe Thạch Thanh nhắc đến cặp song kiếm này thì mặt không khỏi ửng đỏ. Hần nói:

-Đúng thế ! Tôn kikếm hiện không có ở đây. Sau này bọn tại hạ sẽ đưa tới quý xứ phụng hoàn.

Thạch Thanh cười ha hả nói:

-Bạch sư huynh nói vậy chẳng hóa ra coi rẻ Thạch mỗ lắm ư ? Các vị hiện đã bắt giữ nhục nhi lại cầm giữ luôn cả khí giới của vợ chồng Thạch mỗ không chịu hoàn lại. Tại hạ không hiểu trong lẽ luật võ lâm có khoản này chăng ?

Bạch Vạn Kiếm hỏi:

-Theo ý kiến Thạch trang chúa thì nên thế nào ?

Thạch Thanh đáp:

-Bậc đại trượng phu đã nói ra một lời thì dù bốn ngựa cũng không đuổi bắt lại được. Tại hạ thiết tưởng trong hai đường Bạch sư huynh nên chọn lấy một: giữ nhục nhi thì đừng giữ kiếm, giữ kiếm thì đừng giữ người.

Bạch Vạn Kiếm vốn là một nhân vật lỗi lạc, nổi tiếng. Hắc Bạch song kiếm ở trong tay bản phái mà để mất đi thì đối với Thạch Thanh hần không khỏi hổ thẹn. Đáng lý ra hần không thể cãi chày cãi cối, gây thành cuộc đấu khẩu mới phải.

Nhưng hần cùng bọn Cảnh Vạn Chung thương nghị, nghi ngờ là có thể Thạch Thanh ngầm ngầm cấu kết với Tạ Yên Khách ra tay cướp lại. Huống chi Thạch Trung Ngọc đã làm mất đứa con gái yêu quý độc nhất của hần, hần đã bắt được kẻ phạm tội, khi nào vì một câu nói mà chịu giao trả ngay bao giờ ?

Hần liền nghiêng răng đáp:

-Việc này tại hạ không thể tự chuyên được, mong rằng Thạch trang chúa nguyên lượng cho. Còn cặp kiếm của hiền kang lệ thì Bạch Vạn Kiếm này xin lãnh trách nhiệm là sẽ phụng hoàn. Nếu Bạch mỗ không đủ tài giao hoàn Hắc Bạch song kiếm thì sẽ xin đến trước quý trang cắt cái đầu tạ tội.

Câu nói của Bạch Vạn Kiếm chắc chắn như đinh đóng cột khiến cho Thạch Thanh không còn nói vào đâu được. Vợ chồng Thạch Thanh biết địa vị hấn trong võ lâm rất cao, hấn đã nói câu gì tất phải thực hành. Nhất là hấn đem cả tính mạng ra để đền cặp kiếm thì chẳng thể không tin được. Nhưng hai người thấy đứa con yêu độc nhất của mình nằm dưới đất dơ dáy vô cùng thì trong lòng lại đau xót, mà không biết làm cách nào để cứu gã đem về.

Mẫn Nhu tiến vào mé trong điện, cặp mắt đăm đăm nhìn Thạch Phá Thiên không dời. Nàng đau lòng cơ hồ sa lệ. Bạch Vạn Kiếm muốn nói gì thì nói nàng cũng không để ý.

Bất luận việc gì nàng cũng nghe theo chủ trương của lang quân. Vì vậy mà nàng cứ đứng bên Thạch Thanh, thủy chung không nói câu nào.

Thạch Thanh nói:

-Bạch sư huynh thiệt quá nặng lời. Cặp kiếm của ngu phu phụ phỏng đáng là bao ? Khi nào tại hạ dám đưa nó ra so bì với tấm thân ngàn vàng của sư huynh ? Có điều chúng ta đã là những người bốn tẩu giang hồ thì việc gì cũng không dám bỏ qua hai chữ lý. Kiếm pháp của phái Tuyết Sơn dẫu cao cường, nhân tài dẫu đông cũng chẳng nên ỷ kiếm lại giữ người như vậy có hợp lý không ? bạch sư huynh ! Bữa nay ngu phu phụ muốn đem thằng nhỏ về.

Thạch Thanh vừa nói dứt câu thì vai bên trái khẽ chuyển động. Đó là một cách ra hiệu cho bà vợ rút kiếm ra.

Hào quang lấp loáng trước mắt mọi người. Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đã phóng kiếm nhằm trước ngực Bạch Vạn Kiếm đâm tới. Hai thanh kiếm đươc tới còn cách Bạch Vạn Kiếm không đầy một thước thì đột nhiên ngừng lại không nhúc nhích.

Thạch Thanh nói:

-Xin mời Bạch sư huynh !

Vợ chồng y quả nhiên vẫn giữ oai phong của hàng danh gia, không chịu hạ thủ một cách đột ngột.

Nếu Bạch Vạn Kiếm không rút kiếm đón đỡ thì Huyền Tố song kiếm không đâm về phía trước nữa.

Bạch Vạn Kiếm chú ý nhìn mũi kiếm trở về phía mình tiến lên nửa bước.

Thạch Thanh, Mẫn Nhu tay kiếm lùi lại một chút nhưng cũng còn gần ngực Bạch Vạn Kiếm chừng một thước.

Bạch Vạn Kiếm đột nhiên lùi lại một bước. Giữa lúc vợ chồng Thạch Thanh vung kiếm ra đã nghe thấy hai tiếng leng keng. Bạch Vạn Kiếm đã vung kiếm phản kích. Ba thanh trường kiếm tung lên một cái thành ba đóa hoa. Thạch Thanh nguyên trước sử dụng thanh trường kiếm sắc đen, lúc này y sử dụng cây Thanh cương kiếm sắc xanh lè lấp lánh. Ba thanh trường kiếm đụng nhau khắp trong điện tuôn ra một thứ hơi lạnh.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn vẫn khâm phục kiếm pháp của Bạch sư ca. họ đều nghĩ trong bụng: “Dù Bạch sư ca có phải một người chơi với hai, nhưng cũng nắm chắc được phần thắng”. Mọi người đều cầm kiếm trong tay đứng tựa vào tường chăm chú theo dõi cuộc đấu.

Lúc đầu hai vợ chồng Thạch Thanh Mẫn Nhu chia nhau ra hợp kích mỗi người một chiêu và đều là những chiêu tuyệt diệu. Khi đánh được sáu bảy chục chiêu, hai người càng phóng chiêu mau lẹ hơn, không nhìn rõ kiếm chiêu nữa.

Bạch Vạn Kiếm vẫn thi triển bảymười hai đường “Tuyết Sơn kiếm pháp”. Hắn luyện tập đã rất thành thục, tuy trông bình thường chẳng có chi kỳ dị.

Dè dặt hẳn chơi với những kiếm chiêu tuyệt diệu của vợ chồng Thạch Thanh vừa công vừa thủ, nguyên một chiêu kiếm pháp tuy chẳng có chi kỳ dị mà ở trong tay hắn phóng ra cũng có một uy lực rất mãnh liệt.

Trong đại điện tòa miếu thổ địa chỉ thấp có một cái đèn cầy, ánh sáng vàng lợt ảm đạm. Bóng ba người xoay chuyển pha lẫn với ánh ba luồng kiếm quang khiến cho mọi người trông hoa cả mắt, ai cũng run lên vì trong lòng hồi hộp trước tình trạng vô cùng nguy hiểm. Nhiều chiêu kiếm chỉ khe chừng sợi tóc là có thể xảy ra máu chảy chan chứa ngay trước thần điện.

Kiếm quang pha lẫn với ánh đèn cầy chiếu vào mặt ba người khi tỏ khi mờ. Ba người đều là những đại hành gia về kiếm pháp và đều đem toàn lực ra mà chiến đấu, song vẻ mặt mỗi người một khác. Bạch Vạn Kiếm vẫn lộ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo. Thạch Thanh vẫn giữ vẻ ôn hòa, ung dung. Mẫn Nhu cũng không bớt vẻ dịu dàng, hòa nhã lúc bình thường. Trông thái độ ba người này lúc kịch chiến cũng như lúc thi lễ vẫn an chẳng có chi thay đổi.

Lúc hai vợ chồng Thạch Thanh vừa vào trong điện, Thạch Phá Thiên đã nhận ra ngay Mẫn Nhu là vị phu nhân xinh đẹp ngày trước đã tặng cho mình hai lạng bạc ở Hầu Giám Tập. Chàng lại thấy hai ông bà này vào điện cứ nói chuyện hoài với Bạch Vạn Kiếm rồi bây giờ quay ra rút kiếm đánh nhau. Thủy huyệt chẳng chẳng có cơ hội để lên tiếng thừa nhận hay nhắc lại chuyện cũ.

Ba người nói với nhau những gì chàng cũng chẳng hiểu. Chàng chỉ biết lúc Thạch Thanh nhìn Bạch Vạn Kiếm đòi hai thanh kiếm, rồi bàn đến chuyện thắng

nhỏ nào đó, chàng đâu có hiểu rằng chàng chính là nguyên nhân tranh chấp giữa ba người.

Thạch Phá Thiên vừa rồi đã được nhìn thấy mười hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn luyện kiếm, họ không quát tháo om sòm mà cũng không nói nửa lời, thần sắc vẫn bình tĩnh như không. Ba người này bây giờ cũng thế, chàng cũng cho ngay là ba vị này lại nghiên cứu võ nghệ như trước.

Bảy mươi hai đường Tuyết Sơn kiếm pháp chàng đã lĩnh hội, bây giờ chàng được coi chính tay Bạch Vạn Kiếm thi triển kiếm chiêu cực kỳ thần tốc lại mãnh liệt vô cùng, chàng ngồi coi trong lòng rất khoan khoái.

Thạch Phá Thiên chăm chú ngó Bạch Vạn Kiếm ra chiêu một hồi rồi quay sang để ý nhìn kiếm pháp của vợ chồng Thạch Thanh. Chàng nhận ra ngay đường kiếm của ba người này chẳng giống nhau chút nào.

Kiểm pháp của Thạch Thanh thì mở rộng phóng dài oai nghiêm trịnh trọng. Mẫn Nhu thì tùy từng chiêu thức mà chuyển động. Bà sử kiếm mềm mại như một dải lụa. Tuy nhiên chiêu thức về kiếm pháp của hai ông bà giống hệt nhau. Có điều một cương một nhu, một âm một dương, một thẳng thắn một uốn éo, một mau một chậm. Cách vận chiêu dụng thức về nội kinh hoàn toàn trái ngược nhau. Nhưng mỗi khi gặp thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm thì kiếm chiêu của hai ông bà tựa hồ liên lạc phụ họa với nhau thành một thể.

Ta nên biết rằng vợ chồng Thạch trang chúa đã kết đôi với nhau như chim liền cành hai chục năm trời chưa có ngày nào phân ly nhau mà cũng không một ngày nào đình chỉ việc luyện kiếm thành ra tâm ý đã cảm ứng nhau tựa như một người. Về kiếm pháp âm dương lúc ly lúc hợp thể hội với nhau thì trừ hai vợ chồng Thạch Thanh, trong võ lâm không còn có hai người nào có một kiếm pháp giống như cặp này.

Đạo lý cao thâm về kiếm pháp dĩ nhiên Thạch Phá Thiên chưa hiểu được, nhưng cách luyện công của chàng kỳ dị đặc biệt vô cùng. Đầu tiên chàng luyện nội công cực âm, rồi chàng lại luyện nội công cực dương của Tạ Yên Khách truyền thụ cho. Sau chàng luyện đến nội công thượng thừa về môn “La Hán Phục Ma thần công” thành ra âm dương nhị khí của chàng thông đồng như một.

Kiểm pháp của vợ chồng Thạch Thanh Mẫn Nhu là căn cứ vào hai thứ âm dương nội công mà phát ra.

Thạch Phá Thiên xem một lúc rồi tự hỏi:

-Lạ thật ! Hai đường kiếm pháp này kể ra mình xử dụng cũng được. Nhưng không hiểu mình học nó hồi nào ?

Bất luận là kiếm chiêu của Thạch Thanh hay của Mẫn Nhu chàng chỉ xem qua là có thể hiểu ngay và chàng cũng tự nhủ:

-Chiêu thức này phải ra như thế mới đúng.

Chàng như một nhà bác học thuộc lòng sách vở. Sau chàng phát giác ra kiếm pháp của ba người chàng đều hiểu cả, thì trong lòng vui sướng vô cùng.

oOo